

CIUTAT X: TERROR LETAL: CAPÍTOL 2: Bruce Mclane entra en escena

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

La nit és fosca, o no, que més donava. «No estic per a banalitats, clar que alhora de cometre un crim es important, bé, açò no és un crim, és justícia; aquest traïdor no mereix estar viu. En la foscor t'ocultes millor. És igual està despertant.» Pensà. L'altre individu que estava nugat a un pal que el sostenia recte a dalt d'un cornisa acaba de despertar. Mira al seu voltant i sent una esgarrifança per tot el cos.

Segons després mentre l'individu està pres del pànic i just de veure la cara del seu captor, millor dit del seu futur assassí es sent un tret. L'individu deixa de moure's. El tret li a perforat el cor i la cornisa blanca comença a tenyir-se de sang. L'assassí s'acosta al cos talla les lligadures i el cadàver cau buit mentre del cor perforat continua brollant-li sang. Si la imatge es paralitza en aquest moment es veuria un cos quiet en l'aire mentre un riu color roig li surt del pit i de fons tot il·luminat per una gran lluna plena que acaba de sortir.

Capítol 2: Bruce Mclane entra en escena

Mala merda que duc al damunt. Ja no recorde no ni el me nom. A sí. Hem dic Bruce Mclane. On estic? A sí. A casa meua rodejat per unes quantes botelles de Bourbon. Almenys no totes són d'aquesta nit. Que jo recorde sols m'he fotut una. Bua, mala castanyA que duc. Però si jo estava ja dormint la mona. A si, m'ha despertat aquell só.

Sonava com un petard. Vaig cap a la finestra a veure si veig als gamberros que estan tirant petards a aquestes hores i els escridasse un poc. Merda! M'acabe de colpejar el peu amb la taula i a sobre he trepitjat una botella i ara estic al terra amb un dolor al cul i a la cames. Almenys estic veient la lluna per la finestra. Uf tot em pega voltes si no puc ni encertar casí casí el que veig. A vore si escridasse i men torne a dormir.

Que ha sigut això que ha passat per davant la finestra? Un cos? Estic ben tocat de la perola, ja veig cosos. Bé almenys ja estic a prop de la finestra, vaig a guaitar. Merda podrida sí que és un cos.

Acabe de caurem rodolant per l'escales. Quin mareig que duc. Demanaria ajuda si en aquest edifici no visqués sols jo. Va he aconseguit alçar-me, obric la porta, la freda brisa em colpeja la cara. Merda, acabe d'ensopegar, el terra s'acosta ràpidament.

Ja és de dia? Quin somni més estrany i quin dolor de cap. Vaja una que vaig agafar anit. Si vaig creure veure cossos caient per la finestra. Un moment. Açò no el terra de casa meua. Vaja, estic al carrer no pot ser!! Allí està el cadàver. L'he feta bona. Això que sona són botzines de policia? Vaja! I jo en calçotets i camissa de dormir.

La policia m'està encanonant qui pensen aquest que són? En fi si no vuic que em peguen un tret haure d'estar-me quiet. M'acaben d'esposar fortament i un tipus s'acosta. O no, perquè havia de ser ell?

- Vaja vaja, ex-inspector d'homicidis Bruce Mclane

-Xe, xe el desgraciat del subinspector que-et-bombin.

- Per a la teua informació inspector Ferrer, Antoni Ferrer.

- Així que al final vas ser tu qui em va substituir? No m'estranya que hagen augmentat els crims. Que, encara et cou la llengua de llepar culs? O no has pogut llevar-te el gust a merda?

Au m'augmentat el dolor de cap i casi em fractura la canella al estampar-me contra el cotxe de policia.

-Més respecte a l'autoritat.

- Vaja ara eres l'autoritat? Crec recordar que s'ha de tractar amb respecte els detinguts. O es que la tens tant curta que has de intimidar als demás per a que et crec un poc?

- Mclane! Vaig a somriure i caure en les teues provocacions. Que passa que d'addicte al alcohol has passat a homicida? Que passa? Que aquet tipus no ha vuigut convidar-te a una copa?

Quan anava a replicar-li alguna cosa referida a la seva mare s'acostà el subinspector Maikel Garcia.

- Que vols Garcia?. Estic ocupat amb Mclane.

- La víctima és el químic. Bernat Puig. L'estan buscant tot el matí. Es veu que han matat a la seva advocada. He trucat a l'inspector en cap. He trucat a l'inspector en cap. Es veu que el cas passa a ser d'un tal Joe Mag-gànaman. En una mitja hora estarà aquí.

- I tu per a que collons truques a ningú? Ara aquell minyonívol em fotrà.

- Tècnicament el cas és d'ell. no tel fotrà. A mes ens han dit per una circular que avisarem a l'inspector en cap quan trobarem a Puig. Jo soles he acomplert ordres.

- Tu sols d'acomplir el que jo diga! Per a la pròxima ja ho saps a no ser que vulgues que et destine a fregar lavabos. Així que ara vindrà aquell minyonívol. Qui s'ha cregut que és?

-Així que un jovenet te mes paper al cos que tu? Vaja vaja pareix que tant de xuclar no t'ha servit molt.

No m'esperava aquest cop de peu a l'estomac. Acabe de vomitar el que em quedava allí; que era ven be poc.

- Tanca la boca Mclane.

He decidit quedar-me sense parlar molt. A més duc una bona ressaca al damunt. Duc almenys ja vint minuts sense dir ni mu. A veure si em prenen declaració i em deixen dormir una mica i després em torne a bufar. Potser tinga un problema amb l'alcohol... A fer punyetes, després d'aquell incident... Necessite un altra copa ja per ofegar la meua culpa, abans que els records em tornen a invadir. Si almenys tinguera ací les meves pastilles...

-Que Mclane, se t'ha menjat la llengua el gat?

- Que va Ferrer, va ser la teua mare anit, no saps la marxa que te encara la dona.

Estic preparant-me per al següent cop de peu, però l'entrada en escena d'un altre vehicle policial amb les seva sirena i llums va interrompre l'escena. La porta del vehicle policial s'ha obert i d'aquest baixa un xic d'uns 23-24 anys. Aquest ha de ser el nou inspector. Doncs si que és jove aquest. El que em faltava altre inspector prepotent, aquest també voldrà impressionar als peixos grossos. Si no tenia prou amb un. Però si inclús vestit com fora un professor d'universitat amb camisa i una jaqueta amb coderes.

- Bon dia. Inspector Joe Mag-gànaman. I estic al càrrec del cas.

- Inspector Antoni Garcia Ferrer. Si penses que vasa fotrem el cas, estàs molt equivocat. Aquest cas és meu i em dona igual qui sigues, o els favoritismes que tingues.

Ara començarà la lluita aquest jovenet enumerarà tots els seus contactes, discutirà, amenaçarà a Ferrer i ací estarem perdent el temps mentre decideixen qui la te més llarga. A tots aquest xucla-gaites els interessa la seva reputació.

- Disculpe inspector Ferrer no he vingut ací a fotre el cas a ningú. De fet seria una gran ajuda la seua participació, no es la meua intenció rellevar-lo del cas. Quantes més ments pensem me ràpid ho enllestirem tot. Així que agra»isc la seua participació. Que em pot comentar?

Vaja, vaja, vaja. Acaba de deixar amb la boca oberta a Ferrer, ell que s'esperava un lluita de territori i s'ha trobat amb una acceptació de la seva presencia i no sols això sinó que no l'ha menyspreat. I tot amb això amb to de veu suau però ferme, sense titubejar (si ho hagués fet hauria paregut que tenia por a Ferrer), per tant donant-li una autoritat subtil. I ara com està descol·locat ha acabat col·laborant amb el jovenet. S'acaba de guanyar el meu respecte. Pareix que aquet vol fer la feia ben feta. De totes formes no és el meu estil. Jo li haguera replicat al xucla-culs de Ferrer. Almenys d'aquesta manera abans em soltaran i abans em pondre prendre alguna cosa.

- I això és el que sabem fins ara inspector Mag-gànaman.

- Aquesta és Sílvia. La forense. Ha enllestit tot per a que dugueren l'altre cadàver al deposit per a més tard fer-li l'autòpsia.

La xica d'uns 35 anys s'acosta cap al cadàver. Està uns minuts observat-lo i trau d'una butjaqueta de la camisa una parell. Joe s'acosta, observa l'aparell i exclama.

-És un altímetre!

- No hem trobat cap aparell a l'altre cadàver. Sinó fos perquè aquest tipus és el client de l'advocada morta i que té un tret molt precís al cor. Pensaria que aquest és un crim diferent. És més, si ha sigut el mateix assassí la diferència de les morts ha sigut d'una mitja hora quaranta minuts.

- Sílvia això és el que hem tardat nosaltres en arribar.

- Sí, de totes formes fins que no faça les dues autòpsies, extraga les bales i les compare tampoc et puc assegurar haja sigut el mateix assassí.

Els inspector Ferrer els parla.

-Senc interrompre, la conversa, però no pot ser que hagen sigut els Tigres del bosc? Dos Sicaris d'aquest.

- Vaja, pareix que està informat. «Diu Joe»

- Conec prou bé la merda d'aquesta ciutat. Clar que... «perquè em mira ara?» també pot ser que a Mclane se li haja anat la pinça i s'haja carregat a tots dos? «Ara Joe, Sílvia i Ferrer estaven mirant-me.»

- I quins motius hauria de tindre jo per a pegar-li un tret a aquestes persones?

- Això no ho se. Però t'han trobat al costat del cadàver?

- I soc tant idiota de cometre un crim a casa meua? I a sobre quedar-me al costat d'un d'ells dormint?

- Els tarats fan coses molt rares. Ex-inspector «vaja li agrada recordarme que ja no estic al cos

- Tu si que estàs tarat!

- Inspector Ferrer, aquest es Mclane? Bruce Mclane? «pregunta Joe.

- Sí, el mateix. I ací el tenim, brut, amb barba de ves a saber quant de temps i amb una olor alcohol que tombaria a un elefant.

La veritat es que la meua barba em pica. Però que es clave a al seva vida. Ei el Joe m'està observant. Pareix emocionat.

- I l'heu trobat al costat del cadàver? Hauríem de dur-lo a comissaria per a interrogar-li- «vaja i pensar que m'havia caigut bé al principi...»

- Molt bona idea. «A Ferrer li brillaven el ulls, estava ansiós de dur la seva pressa humiliada per tot el departament. Doncs no el deixar fer. Almenys no em deixaré humiliar.» Quant de temps fa que poses per comissaria? Des de que ho vas deixar? Mclane? Des de aquell dia que...

Per que estic lligat de mans si no li trencava la cara a aquest desgraciat. Joe està mirantme pareix que voldria preguntar però pareix que és tot un professional i sols diu.

- Dugueu-lo a comissaria. Feu-li la prova de la parafina i prengueu-li les empremtes dactilars. Després deixeu que es rente i doneu-li alguna cosa per a la seva resseca. El vuic frec per a l'interrogatori. «Pareix que ho te tot controlat, torna atindre el meu respecte, però no he d'oblidar que si vol que em rente i que no tinga resseca es per a interrogar-me millor. Així i tot es considerat amb el altres. Curta vida li veig al cos a aquest jovenet.»

- Parafina?

- Sí inspector ferrer si ha sigut ell qui l'hi ha pegat un tret haurà de tindre restes de pólvora. I si no en té no te molt de sentit que s'haja rentat amagat l'arma o qualsevol altra estratagema i s'haja quedat torrat al costat del cadàver. Haguera sigut més fàcil quedar-se dormint a casa seva.

- Intentat tu esbrinar que se li passa pel cap a un malalt.

- Siga el que siga, jo em quedaré aquí un estona buscant l'arma i investigant un poc.

- Sílvia, ves amb l'inspector Ferrer a comissaria. Jo em quede aquí amb el subinspector Garcia. I envia als especialistes aquí per que s'enduguen el cadàver i busquen empremtes i mostres orgàniques d'aquí.

Així que s'ha adonat que Ferrer i jo no ens duem be. I ha decidí enviar a la forense en mi. És intel·ligent. Si fos Garcia qui vingués; Ferrer haguera pogut ferme patir, però sent la forense es controlara. Ja li'n dec un parell i ens acabem de conèixer.

Abans d'anar-me'n em demana les claus de casa per a quan demane l'ordre de registre poder entrar a casa meua sense trencar el pany. Mentre em dirigisc cap el cotxe de l'inspector Ferrer recorde que vaig ens uns pantalonets curts, camisa de dormir i sabatilles. Joe es queda mirant-me i es dirigeix cap al seu cotxe. Al cap d'uns segons s'acosta cap ami amb roba a la ma.

- Pren, supose que estaràs mes come amb açò. Ho duc per si de cas. U no sap mai quan pot fer falta. Està net.

Em dona una xandall. Jo ràpidament em pose els pantalons, com duc les manilles no puc posar-me el jersei, be ja mel posaré després si em deixen rentarme. Puge al cotxe del inspector Ferrer. Sílvia la forense puja al copilot i el xucla-gaites es posa al volent i arranca el vehicle.

Anem creuant carrerons de la ciutat ix. Es un matí de maig a la Ciutat X. Una ciutat podrida fins als ciments on de quan en quan ix algú com l'inspector Joe que acaba mort en una cuneta. Aquesta no es una ciutat per a floritures. A no ser que se'm demostre el contrari aquí les bones maneres no servixen de molt. Des de l'alcalde fins els caps de la policia estan tots corruptes. Les bandes són les que manen als carrers. Sols cal mirar per la finestra. La població morint de fam, els drogoaddicte abandonats pels governants. Any rere any es retallen més els serveis socials i els mandataris engreixant les seves butxaques. I en mig de tot aquest femer la gent intenta sobreviure. Estic convençut que a la ciutat hi havien milers de bones persones. Però totes elles queden ofegades per tota la escòria. Amb els beneplàcit dels mandataris els estafadors, lladres, assassins... campen per tot arreu. Mentre la majoria siga inculta millor per a ells. Més escòria que aprofita i trau els seus obscurs secrets a la llum. Mentre la gent estiga més preocupada per la seua seguretat, quan menys sàpiguen menys probabilitats de que la gent s'unisca per a fer fora totes les sangoneres. I quan algú ix per a intentar fer veure la veritat a la població aquest mor.

Jo cansat de tanta escòria vaig decidir fer-me policia i acabar amb tota la merda a la meua manera. I tot anava fins... No, no penses en això. Mire per la finestra i vec una jonki punxant-se ves a saber quina porqueria, a l'altre costat una persona tirada al bell mig del carrer. Uns sanitaris fan no amb el cap. Probablement ha mort, de fam, de fred de sobredosis... I tot això no l'importat a ningú. La gent està tan asquejada de tot que passa pel costat d'un d'aquest pobres desgraciats i l'ignora. El cel comença a ennuvolat-se. Plourà. Això dificultarà la investigació. De totes formes si tot aquest merder és obra dels Tigres del Bosc tot quedarà en no res. I si el jovenet intenta forçar la investigació acabara mort. He seguit el cas als periòdics.

Tot aquest assumpte pareix una estratagema per a fer pensar a la població que s'està actuant contra les bandes. Per la veritat és que que detendria als peons de la banda, farien com que la desarticularen i després altra volta a començar, en un altre nom. No es la primer vegada, ho se de primera mà. Per això... hi ha cosa rara en aquest assassinats... Podria ser que...

- Mclane ja em arribat. Sílvia pot anar entrant.

Ferrer em trau del cotxe i m'entra a empentes a dins la comissaria. Aquesta no ha canviat molt en aquest cinc anys. Un guarda seguretat està allí al costat dels detectors de metalls vigilant que no es cole cap arma. Em fan passar pel detector, que sona per les manilles, després em passen per un escàner i cap endins. A l'altra part dels escàners i els detectors de metalls s'obri un enorme sala repleta de bancs per seure's, mostradors. Al fons tant a dreta com a esquerra hi ha unes escales que pugen al pis superior. On estan els despatxos. Entre escala i escala hi ha un enorme mostrador. Pareix que en comptes d'un comissaria açò sigues una empresa. Un xic i una xica estan a l'altra banda del mostrador. Ferrer parla amb ells, em registren i em du cap la part Est de la sala on hi han unes escales que du a un pis inferior. Allí es prenen mostres dels detinguts, se'ls la fitxa etc.

També estan els calabossos.

Cap allà avall em duen. El rebombori de la sala principal disminueix fins desapareixeré baixem. Allí baix es troben alguns policies. I a alguns els

conec. Com no Ferrer farda de la seua presa. Jo.

- Mireu a qui duc. . . El famosíssim Bruce Mclane. Aquell que va fer saltar pels aires una part de la ciutat.

- Com no tanques la boca jo et faré saltar les dents de la boca.

-Vaja Mclane no t'agrada que et recorden les teves proeses? No sigues tant modest.

Els polis d'allí es posen a riures. Els fa gràcia aquell incident? Va morir molta gent en aquella explosió inclosa... Prou. Són tots uns corruptes, els dona igual tota la gent que va morir. Prefereixen riures d'aquella tragèdia, Com jo dic. La ciutat està podrida